

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
NIILA JÄÄSKINENA
přednesené dne 12. prosince 2012¹

Věci C-201/11 P, C-204/11 P a C-205/11 P

**Union of European Football Associations (UEFA),
Fédération internationale de football association (FIFA)
proti**

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek — Televizní vysílání — Televize bez hranic — Článek 3a směrnice 89/552/EHS — Směrnice 97/36/ES — Opatření přijatá členským státem týkající se událostí zásadního společenského významu, které nemohou být předmětem výlučných práv na televizní vysílání — Rozhodnutí Komise prohlašující opatření za slučitelná s unijním právem — Kontrolní pravomoc Komise — Mistrovství Evropy ve fotbale pořádané UEFA — Mistrovství světa ve fotbale pořádané FIFA — Vlastnické právo“

1. Předmětem těchto kasačních opravných prostředků jsou spory především o rozsahu přezkumu příslušejícího Evropské komisi týkající se seznamu událostí zásadního společenského významu pro členský stát (dále jen „vnitrostátní seznam“), který může vyhotovit každý členský stát na základě čl. 3a odst. 1 směrnice 89/552/EHS².
2. Cílem zapsání události na vnitrostátní seznam je zajistit široké veřejnosti možnost sledovat tyto události v přímém přenosu nebo ze záznamu ve volně dostupném televizním vysílání. Ve lhůtě tří měsíců po oznámení členským státem je Komise povinna ověřit, zda je vnitrostátní seznam slučitelný s unijním právem, a informovat o seznamu ostatní členské státy k zajištění vzájemného uznávání.
3. Ve věci C-201/11 P, se Union of European Football Associations (UEFA) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu ze dne 17. února 2011, UEFA v. Komise³, kterým Tribunál potvrdil platnost rozhodnutí 2007/730/ES⁴, ve kterém Komise schválila zapsání celého mistrovství Evropy ve fotbale pořádaného UEFA (dále jen „EURO“) na vnitrostátní seznam Spojeného království Velké Británie a Severního Irska.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Směrnice Rady ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224) ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 202, s. 60, dále jen „směrnice 89/552 v platném znění“).

3 — T-55/08, Sb. rozh. s. II-271.

4 — Rozhodnutí Komise ze dne 16. října 2007 ze dne 16. října 2007 o slučitelnosti opatření přijatých Spojeným královstvím podle čl. 3a odst. 1 směrnice 89/552 (Úř. věst. L 295, s. 12).

4. Ve věci C-204/11 P se Fédération internationale de football association (FIFA) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu ze dne 17. února 2011, FIFA v. Komise⁵, kterým Tribunál potvrdil platnost rozhodnutí 2007/479/ES⁶, ve kterém Komise schválila zapsání všech zápasů hraných v rámci mistrovství světa ve fotbale pořádaného FIFA (dále jen „mistrovství světa ve fotbale“) na vnitrostátní seznam Belgického království.

5. Ve věci C-205/11 P se FIFA domáhá zrušení rozsudku Tribunálu ze dne 17. února 2011, FIFA v. Komise⁷, kterým Tribunál potvrdil platnost rozhodnutí 2007/730, ve kterém Komise schválila zapsání celého mistrovství světa ve fotbale na vnitrostátní seznam Spojeného království.

6. Ačkoli žalující asociace Tribunálu vytýkají, že se dopustil několika nesprávných právních posouzení, týkají se důvody vznesené před Soudním dvorem primárně dvou právních otázek, které si zaslouží hlubší zkoumání. Na jedné straně je třeba zabývat se problematikou výkladu článku 3a směrnice 89/552 v platném znění. Na druhé straně tyto kasační opravné prostředky vyžadují analýzu povahy právního postavení pořadatele sportovních událostí vzhledem k základním unijním právům.

7. Konečně je třeba zdůraznit, že vnitrostátní seznamy, ve smyslu článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, představují akty týkající se velkých kulturních a sportovních událostí, jejichž dosah široce překračuje fenomén fotbalu. V závislosti na volbě členských států jsou v nich konkrétně obsaženy: v Belgii, finále hudební soutěže královny Alžběty a cyklistické mistrovství Belgie, a ve Spojeném království mistrovství světa v kriketu a finálové zápasy tenisového turnaje ve Wimbledonu. V kontextu postupu ověřování vnitrostátních seznamů, nahlížených jako celek, musí být odůvodnění rozhodnutí Komise zkoumáno globálně, aby nedošlo k umělému rozdělení dotčených aktů⁸.

I – Právní rámec

8. Podle osmnáctého bodu odůvodnění směrnice 97/36⁹:

„[...] má rozhodující význam, aby členské státy byly schopny přijímat opatření na ochranu práva na informace a na zajištění širokého přístupu veřejnosti k televiznímu přenosu vnitrostátních nebo mezinárodních událostí zásadního společenského významu, jako jsou olympijské hry a mistrovství světa a mistrovství Evropy v kopané; [...] pro tento účel si členské státy ponechávají právo přijímat opatření slučitelná s právem Společenství, která mají za cíl upravit výkon výhradních vysílacích práv pro tyto události subjekty televizního vysílání, které spadají do [jejich] pravomoci“.

9. Podle čl. 3a odst. 1 a 2 směrnice 89/552 v platném znění:

„1. Každý členský stát může v souladu s právem Společenství přijmout opatření, která zajistí, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jeho pravomoci, nevysílaly na základě výhradních práv události, jimž členský stát přikládá zásadní společenský význam, způsobem, který zbavuje významnou část veřejnosti tohoto členského státu možnosti sledovat tyto události v přímém přenosu nebo ze záznamu ve volně dostupném televizním vysílání. V této souvislosti dotčený členský stát vypracuje seznam určených vnitrostátních nebo jiných událostí, jimž přikládá zásadní společenský význam.

5 — T-385/07, Sb. rozh. s. II-205.

6 — Rozhodnutí Komise ze dne 25. června 2007 o slučitelnosti opatření přijatých Belgií podle čl. 3a odst. 1 směrnice Rady 89/552 (Úř. věst. L 180, s. 24).

7 — T-68/08, Sb. rozh. s. II-349.

8 — V tomto ohledu poznamenávám, že vnitrostátní seznam pro Belgické království obsahuje více než 20 událostí a seznam pro Spojené království obsahuje 19 událostí. Ačkoli uznávám fakultativní povahu uvedených seznamů, poznamenávám, že za předpokladu, že by každý z vnitrostátních seznamů zahrnoval okolo 20 událostí, musela by Komise vynaložit značné správní prostředky, aby mohla důkladně zkoumat obsah a odůvodnění vnitrostátních seznamů všech členských států.

9 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997, kterou se mění směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání [(Úř. věst. L 202, s. 60; Zvl. vyd. 06/02, s. 321 (dále jen „směrnice 97/36“))].

Tento seznam vypracuje jasným a transparentním způsobem v přiměřené lhůtě. Přitom dotyčný členský stát rovněž určí, zda by tyto události měly být celé nebo zčásti přenášeny v přímém přenosu nebo, je-li to nezbytné nebo vhodné z objektivních důvodů veřejného zájmu, zda mají být celé nebo zčásti přenášeny ze záznamu.

2. Členské státy neprodleně oznámí Komisi všechna opatření, která podle odstavce 1 přijaly nebo zamýšlejí přijmout. Ve lhůtě tří měsíců po oznámení Komise ověří, zda jsou opatření slučitelná s právem Společenství, a sdělí je ostatním členským státům. Vyžádá si stanovisko výboru zřízeného podle článku 23a. Přijatá opatření neprodleně zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství a nejméně jednou ročně zveřejní souhrnný seznam opatření přijatých členskými státy. [...]“

II – Řízení před Tribunálem, napadené rozsudky a řízení před Soudním dvorem

10. Výše uvedeným rozsudkem UEFA v. Komise (T-55/08) Tribunál zamítl všechny žalobní důvody uvedené ze strany UEFA proti spornému rozhodnutí č. 2007/730. Výše uvedenými rozsudky FIFA v. Komise (T-385/07 a T-68/08) Tribunál zamítl všechny žalobní důvody uvedené ze strany FIFA proti sporným rozhodnutím 2007/479 a č. 2007/730.

11. Svým kasačním opravným prostředkem ve věci C-201/11 P, došlým kanceláři Soudního dvora dne 27. dubna 2011, UEFA Soudnímu dvoru navrhla, aby zrušil výše uvedený rozsudek UEFA v. Komise, částečně zrušil sporné rozhodnutí 2007/730 a uložil Komisi náhradu nákladů řízení. Svými kasačními opravnými prostředky ve věcech C-204/11 P a C-205/11 P, došlými kanceláři Soudního dvora dne 28. dubna 2012, FIFA navrhla Soudnímu dvoru, aby potvrdil, pokud jde o přípustnost, výše uvedené rozsudky FIFA v. Komise (T-385/07 a T-68/08), zrušil uvedené rozsudky v rozsahu, v němž schvalují zapsání „běžných“ zápasů mistrovství světa ve fotbale na vnitrostátní seznam Belgického království a zapsání „běžných“ zápasů mistrovství světa ve fotbale na vnitrostátní seznam Spojeného království, vydal konečný rozsudek podle 61 statutu Soudního dvora Evropské unie a uložil Komisi povinnost nahradit náklady řízení FIFA vynaložené v prvním stupni a v rámci těchto kasačních opravných prostředků.

12. UEFA, FIFA, Komise, vláda Spojeného království a belgická vláda předložily svá písemná vyjádření a zúčastnily se jednání konaného dne 13. září 2012.

III – Vyjádření společná pro všechny tři kasační opravné prostředky

13. Hlavní právní otázka vznesená v těchto věcech předložených Soudnímu dvoru se týká koncepce kontrolní pravomoci svěřené Komisi na základě článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, koncepce vyplývající z modelu diskrečních pravomocí existujícího na různých úrovních rozhodovacího procesu v unijním právu. Jiná otázka průřezové povahy a platná pro všechny tři kasační opravné prostředky se týká tvrzeného porušení vlastnického práva. Navrhují osvětlit tyto aspekty na počátku, aby později mohly být zkoumány zbylé důvody těchto tří kasačních opravných prostředků.

A – K povaze kontroly Komise na základě článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, jakož i k výkladu dosahu tohoto ustanovení

14. Úvodem připomínám, že směrnice je závazná pro každý členský stát, kterému je adresována, co do výsledku, kterého má být dosaženo, avšak ponechává na vnitrostátních orgánech, aby zvolily formu a metody provedení. K účelu směrnice 89/552 v platném znění je třeba připomenout, že její hlavní cíl spočívá v zajištění volně dostupného vysílání televizních pořadů¹⁰. V tomto rámci směrnice 89/552 v platném znění neprovádí úplnou harmonizaci pravidel týkajících se oblastí, na které se uplatňuje, nýbrž stanoví minimální požadavky pro vysílání pocházející z Unie, která jsou určena pro příjem uvnitř Unie¹¹.

15. Mimoto je třeba uvést, že směrnice 89/552 je založena na zásadě kontroly členským státem, ze kterého jsou vysílány televizní programy¹². V tomto kontextu představují ustanovení článku 3a směrnice 89/552 v platném znění zvláštní ustanovení, která členským státům svěřují pravomoc sestavovat vnitrostátní seznamy a která zahrnují – pro případ přeshraničních přenosů – kontrolu prováděnou subjekty televizního vysílání podléhajícími jejich pravomoci, dodržování širokého přístupu veřejnosti jiného členského státu k vysílání událostí označených za události zásadního společenského významu v tomto jiném členském státě.

16. V souladu s osmnáctým bodem odůvodnění směrnice mají členské státy z důvodu ochrany práva na informace a na zajištění širokého přístupu veřejnosti k televiznímu vysílání událostí zásadního společenského významu pravomoc umožňující stanovit pravidla pro výkon výhradních vysílacích práv pro tyto události.

17. V projednávané věci z čl. 3a odst. 1 směrnice 89/552 v platném znění jasně vyplývá, že pouze členský stát má pravomoc vytvořit vnitrostátní seznam, aby zajistil vysílání uvedených událostí ve volně dostupném televizním vysílání, za předpokladu, že byl seznam oznámen Komisi. Uvedené ustanovení tak upravuje role Komise a členských států v rámci postupu přijetí vnitrostátních seznamů, totiž otázku rozdělení pravomoci mezi nimi.

18. Proto členské státy v souladu se směrnicí 89/552 v platném znění disponují určitým rozhodovacím prostorem pro volbu opatření, která považují za nejvhodnější pro dosažení – v kontextu vnitrostátních kulturních a sociálních specifik – výsledku stanoveného uvedenou směrnicí. Zvláště článek 3a směrnice 89/552 v platném znění přiznává vnitrostátním úřadům prostor pro uvážení v případě určení vnitrostátního seznamu, je tato pravomoc vykonávána v souladu s výše uvedeným cílem směrnice 89/552 v platném znění, za podmínek dodržujících v něm definované procesní náležitosti. Uvedená směrnice rovněž ve svém bodě 21 odůvodnění¹³ uvádí některá kritéria, která musejí být zohledněna pro označení události zásadního významu za účelem jejího zapsání do vnitrostátního seznamu. Jedná se však spíše o kritéria axiologické povahy, která odrážejí zvláštnosti vlastní tradicím a potřebám obyvatelstva dotčeného členského státu.

10 — Jak Soudní dvůr konstatoval v rozsudcích ze dne 9. února 1995, Leclerc-Siplec (C-412/93, Recueil, s. I-179, bod 28), a ze dne 9. července 1997, De Agostini a TV-Shop (C-34/95 až C-36/95, Recueil, s. I-3843, bod 3), spočívá hlavní cíl směrnice 89/552, která byla přijata na základě čl. 57 odst. 2 Smlouvy o ES (nyní po změně čl. 47 odst. 2 ES) a článku 66 Smlouvy o ES (nyní článek 55 ES), v zajištění volného vysílání televizních pořadů.

11 — Viz rozsudky ze dne 5. března 2009, UTECA (C-222/07, Sb. rozh. s. I-1407, bod 19 a citovaná judikatura), a ze dne 22. září 2011, Mesopotamia Broadcast (C-244/10 a C-245/10, Sb. rozh. s. I-8777, bod 34).

12 — Výše uvedený rozsudek Mesopotamia Broadcast (bod 35).

13 — „vzhledem k tomu, že události zásadního společenského významu ve smyslu této směrnice by měly splňovat určitá kritéria, to znamená, že by se mělo jednat o výjimečné události, které mají význam pro širokou veřejnost v Evropské unii, v dotčeném členském státě nebo ve významné části dotčeného členského státu a které jsou předem organizovány pořadatelem, jenž je legálně oprávněn prodávat práva na tuto událost“.

19. Z toho podle mého názoru vyplývá, že kontrola, ke které je Komise zmocněna, týkající se výkonu posuzovací pravomoci členského státu při stanovování vnitrostátních seznamů, je omezena na přezkum existence zjevně nesprávného posouzení. V důsledku toho má Komise zejména povinnost ověřit postup vytváření vnitrostátních seznamů s ohledem na kritéria transparentnosti a jasnosti. Komise je navíc povinna dbát na to, aby vnitrostátní seznamy nestanovily širší odchýlení se od základních svobod, než je odchýlení schválené uniijním zákonodárcem v rámci přijetí článku 3a směrnice 89/552 v platném znění. Stejně tak musí Komise kontrolovat vnitrostátní seznamy z hlediska obecných zásad, jako je zákaz diskriminace z důvodu státní příslušnosti. Podle mého názoru je však zjevné, že kontrola Komise musí být objektivní a v omezeném rozsahu.

20. V tomto ohledu poznamenávám, že srovnatelný model vyplývající z víceúrovňového rozhodovacího procesu je uplatňován rovněž v jiných oblastech uniijního práva, jako je oblast státních podpor, zejména služby obecného hospodářského zájmu na základě článku 108 SFEU. Rozsah kontroly, kterou je Komise zmocněna vykovávat na základě kontroly vnitrostátních rozhodnutí zřizujících službu obecného hospodářského zájmu, je totiž omezen na kontrolu zjevného pochybení¹⁴. Rovněž lze obdobně odkázat na právo životního prostředí a rozdělení pravomocí mezi členskými státy a Komisí v oblasti systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů¹⁵.

21. V projednávané věci vyplývá vůle zákonodárce Unie svěřit Komisi pouze pravomoc kontroly slučitelnosti vnitrostátních seznamů, a nikoli pravomoc nahrazovat nebo sjednocovat, která by obsahovala pravomoc k tomu, aby sama stanovila vnitrostátní seznam na základě vnitrostátních návrhů, rovněž z přípravných prací na směrnici 97/36.

22. Ve fázi dohodovacího výboru byl tak jasný přístup k událostem zásadního společenského významu Evropským parlamentem považován za prioritní¹⁶. Přijaté kompromisní řešení bylo založeno na zásadě ochrany zájmů občanů s tím, že členské státy mohou vyhotovit vnitrostátní seznamy, které jsou po oznámení Komisi vzájemně uznávány jinými členskými státy, které se zavazují chránit jejich nekódované a bezplatné vysílání a „je-li to nezbytné nebo vhodné z objektivních důvodů veřejného zájmu“ ze záznamu¹⁷. Přezkum prováděný Komisí totiž představuje etapu, která předchází postupu vzájemného uznávání stanoveného v čl. 3a odst. 3 směrnice 89/552 v platném znění.

23. Mimoto poznamenávám, že při modernizaci existujících pravidel, která má zohlednit technologický a obchodní vývoj evropského audiovizuálního odvětví, směrnicí 2007/65/ES¹⁸, byl mechanismus vytváření vnitrostátních seznamů členskými státy zachován beze změny¹⁹.

24. Je navíc třeba uvést, že čl. 3a odst. 2 směrnice 89/552 v platném znění zavádí možnost případně určit, zda typ události spadá do působnosti směrnice, a sice postupem zvaným „komitologie“, zavedeným v článku 23a směrnice 97/36. Kontaktní výbor zřízený na základě tohoto ustanovení umožňuje pořádat pravidelné konzultace a jednání mezi všemi aktéry na trhu televizního vysílání.

14 — Rozsudek Tribunálu ze dne 12. února 2008, BUPA a další v. Komise (T-289/03, Sb. rozh. s. II-81, bod 220).

15 — Rozsudek ze dne 29. března 2012, Komise v. Estonsko (C-505/09 P, body 49 a násl.).

16 — Dokument 1995/0074(COD – 10/06/1997). Znění přijaté ve třetím čtení.

17 — Zpráva ze dne 3. června 1977 k dohodovacím výborem schválenému společnému návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání [C4 0203/97 – 95/0074(COD)].

18 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 11. prosince 2007, kterou se mění směrnice Rady 89/552 (Úř. věst. L 332, s. 27).

19 — Viz článek 3j směrnice 2007/65.

25. Z toho vyplývá, že Komise se ve svém rozhodovacím procesu nijak nemůže omezit na automatismy v ověřování vnitrostátních seznamů. Naopak, v mezích své diskreční pravomoci je povinna dodržovat zejména zásadu řádné správy, se kterou se pojí povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně zkoumat veškeré relevantní skutečnosti daného případu²⁰. Taková kontrola však nevylučuje opakování stejných formulací obsažených v jejich rozhodnutích, jelikož kritéria, podle nichž Komise ověřuje zjevně nesprávné posouzení členských států, zůstávají neměnná.

26. Navíc je třeba připomenout rozsah soudního přezkumu vykonávaného na takových rozhodnutích Komise, jakým je rozhodnutí dotčené v původním řízení.

27. Vzhledem ke skutečnosti, že pravomoc Komise při ověřování vnitrostátních seznamů je omezená, nemůže přezkum posouzení Komise v tomto ohledu, který má provádět Tribunál, překročit ani tuto mez. Tento přezkum tudíž musí nezbytně zůstat omezený a zkoumat pouze to, zda Komise právem konstatovala nebo odmítla zjevně nesprávné posouzení členského státu. Mimoto se přezkum Tribunálu musí týkat ověření jak dodržování procesních pravidel a odůvodnění za strany Komise, tak i věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, nesprávného právního posouzení nebo zneužití pravomoci²¹.

28. Konečně pak v případě otázek týkajících se případných omezení základních svobod v rámci vnitřního trhu, které jsou vzneseny v kasačních opravných prostředcích předložených Soudnímu dvoru, považují za užitečné připomenout některé úvahy obecného řádu týkající se znění směrnice 89/552 v platném znění.

29. Nejprve se zdá, ačkoli má směrnice 89/552 v platném znění za cíl vytvořit právní rámec pro činnosti televizního vysílání na vnitřním trhu, že přijetím ustanovení článku 3a uvedené směrnice unijní zákonodárce zamýšlel dát do souladu cíl volného pohybu služeb v oblasti televizního vysílání a cíl zachování práva na informace v kontextu kulturních odlišností členských států.

30. Z obecné systematiky směrnice 89/552 v platném znění tak vyplývá, že možnost omezení vyplývajícího z právní úpravy – ze strany členských států – výkonu výhradních práv na vysílání takových událostí byla přijata z důvodů týkajících se volného přístupu široké veřejnosti k událostem zásadního společenského významu. Zapsání určitých událostí na vnitrostátní seznam, v souladu s článkem 3a směrnice 89/552 v platném znění, může mít totiž za následek omezení volného pohybu služeb subjekty televizního vysílání.

31. Je tak zjevné, že omezení volného pohybu služeb bylo pojato jako důsledek inherentní pravomoci svěřené členským státům vyhotovit vnitrostátní seznamy. V důsledku toho je třeba konstatovat, že toto omezení bylo unijním zákonodárcem zamýšleno jako nezbytné za účelem zajištění přístupu široké veřejnosti k událostem zásadního společenského významu ve smyslu směrnice 89/552 v platném znění. Jako takové musí být toto omezení považováno za odůvodněné a v důsledku toho přiměřené, s výhradou dodržování podmínek stanovených členskými státy pro vytvoření vnitrostátních seznamů, což musí ověřovat Komise.

32. Zákonodárce totiž sám posoudil přiměřenost omezení jakožto vhodný prostředek k zajištění práva na informace a omezuje se úkol, který připadá Komisi, na ověření, zda členské státy zůstávají v mezích své pravomoci stanovené v článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, tedy kontrolu, kromě vnitrostátního postupu sestavování uvedených seznamů, zda určené události mohou být považovány za události zásadního společenského významu.

20 — Viz zejména rozsudek ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München (C-296/90, Recueil, s. I-5469, bod 14).

21 — Viz obdobně výše uvedený rozsudek BUPA a další v. Komise.

B – K vlastnickému právu

33. Druhý významný aspekt se týká problematiky vlastnického práva v oblasti pořádání sportovních soutěží. Otázky týkající se vztahu mezi sportovním odvětvím a médiem se totiž staly klíčovými, neboť vysílací práva představují hlavní zdroj příjmů profesionálního sportu v Evropě. V projednávané věci UEFA i FIFA ve svých písemnostech a na jednání vznesly problematiku porušení vlastnického práva v tomto ohledu. Vzhledem ke zvláštnímu postavení organizátora sportovních událostí je třeba tázat se na povahu práva, jehož existenci a porušení uvádějí, aby následně bylo možné analyzovat právní důsledky, které z toho vyplývají.

34. V projednávané věci je nesporné, že UEFA a FIFA jsou jakožto entity řídící evropský a světový fotbal reprezentativními organizacemi v této sportovní oblasti. Obě jsou nositeli různých práv duševního vlastnictví, která jim přinášejí zdroj příjmů, jež používají k financování velkých sportovních akcí a k podpoře dlouhodobého rozvoje sportu²².

35. Před Tribunálem však UEFA a FIFA uvedly, že jim vzniká ušlý zisk z práv na televizní vysílání, jejichž jsou výhradními vlastníky, protože okruh osob, které mají zájem o takovou transakci, je podstatně omezen²³. Před Soudním dvorem tvrdí, že takové omezení jejich vlastnického práva je neodůvodněné, takže rozsudek Tribunálu je stížen nesprávným právním posouzením.

36. Nejprve, je-li třeba tvrzené porušení analyzovat z hlediska vnitrostátního práva těchto dvou dotyčných členských států, uvádím, že žádná ochrana spadající pod pojem vlastnického práva nemůže být jako taková poskytnuta výše uvedeným organizacím. Jak totiž potvrdili zástupci vlády Spojeného království a belgické vlády, ačkoli se pojem vlastnického práva vztahuje jak na *ius in re*, tak i na práva duševního vlastnictví, nemohou je UEFA a FIFA uplatňovat vůči třetím osobám²⁴. Při výkladu z tohoto hlediska jejich tvrzení údajně před Tribunálem nemohou uspět, a důvody směřující proti odůvodnění Tribunálu v tomto ohledu jsou tudíž neúčinné. Podle použitelného vnitrostátního práva by situace byla rozdílná, kdyby výlučné právo, týkající se využití sportovních událostí, bylo garantováno pořadatelům sportovních událostí. Tak tomu totiž je v některých členských státech a třetích zemích²⁵.

37. Dále vzhledem k tomu, že UEFA i FIFA ve svých písemnostech uvedly ochranu vyplývající ze základních práv, je třeba připomenout, že podle článku 17 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) „[k]aždý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. [...] Duševní vlastnictví je chráněno“. Vysvětlení k tomuto článku upřesňují, že odpovídá článku 1 dodatkového protokolu č. 1 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „protokol č. 1“). V souladu s tím, co stanoví čl. 52 odst. 3 Listiny, z toho plyne, že právo na vlastnictví chráněné jejím článkem 17 má tentýž smysl a tentýž rozsah, jaké mu poskytuje Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod²⁶.

22 — Toto duševní vlastnictví sestává především ze zapsaných ochranných známek (EURO 2012, FIFA WORLD CUP, BRAZIL 2014), vzorů, jakož i autorských práv na díla, jako jsou zejména oficiální plakát nebo oficiální emblém soutěží.

23 — Viz bod 174 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise a body 132 a 136 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-385/07).

24 — Na jednání zástupce Spojeného království potvrdil, že pořadatel událostí uzavírá smlouvu o přístupu stanovující, kdo má přístup na událost, podmínky sledování události, jak událost může být filmována atd. Naproti tomu v britském právu pořadatel sportovní události nemá vlastnické právo zaručující mu výhradnost, chráněnou vůči třetím osobám, pokud jde o využití události k obchodnímu účelu. Viz Gardiner, *S. Sports Law*, s. 400 a násl.

25 — Například je třeba citovat článek L333-1 francouzského sportovního zákoníku, podle kterého jsou sportovní federace, jakož i pořadatelé sportovních událostí, vlastníky práva na využití sportovních událostí nebo soutěží, které pořádají. Jeho rozsah a obsah však nejsou jasně vymezeny. Viz Wise, A. a Meyer, B. *International Sports Law and Business*, Kluwer 1997, s. 1811-1830.

26 — Viz stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci Sky Österreich, C-283/11 (bod 28), které se však týká odlišné problematiky týkající se omezení práv duševního vlastnictví.

38. Připomínám, že účel článku 1 protokolu č. 1 odpovídá cíli chránit jednotlivce proti jakýmkoli zásahům státu do jeho majetku²⁷. V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva musí osoba, která tvrdí porušení vlastnického práva, existenci takového práva prokázat²⁸. Pojem vlastnictví mimoto nemá v rámci použití Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žádný právní význam. V důsledku toho tento koncept musí být definován v závislosti na judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, která zvolila jeho širší výklad. Pojem vlastnictví se tak může „vztahovat jak na ‚skutečný majetek‘, tak i majetkové hodnoty, včetně, za určitých dobře definovaných situací, pohledávek“²⁹. Podle klasického přístupu tak vlastnické právo ve smyslu článku 1 protokolu č. 1 zahrnuje *ius in re*, *ius ad personam*, jakož i práva duševního vlastnictví.

39. Je však třeba připomenout, že jak Soudní dvůr rozhodl ve spojených věcech FAPL a Murphy, nelze sportovní utkání, včetně fotbalových zápasů, považovat za duševní výtvar a tato utkání nelze chránit autorským právem. Mimoto je nesporné, že jim unijní právo neposkytuje žádnou jinou ochranu v oblasti duševního vlastnictví³⁰.

40. Situace žalobkyň ve věcech spadajících do působnosti Listiny tak odpovídá postavení, které UEFA a FIFA fakticky i právně vytvořily jednak prostřednictvím smluvních ujednání uzavřených zejména se sportovci, diváky, sportovními kluby a subjekty televizního vysílání, a jednak prostřednictvím kontroly přístupu na stadiony vyplývající ze smluv uzavřených s jejich vlastníky, jakož i kontroly příslušného vybavení.

41. V tomto ohledu, jelikož je výklad pojmu „majetek“ ve smyslu článku 1 protokolu č. 1 nezávislý na formálních požadavcích vnitrostátního práva a vykazuje širší povahu³¹, lze podle mého názoru právní postavení UEFA a FIFA připodobnit k vlastnickému právu ve smyslu protokolu č. 1³². Zdá se mi, že takové právní postavení je předpokládáno článkem 3a směrnice 89/552 v platném znění, jakož i bodem 21 odůvodnění směrnice 97/36³³. Omezení výkonu jejich práv státem tak představuje zásah veřejné moci do jejich majetku³⁴.

42. V důsledku toho, i když Tribunál, uznává bez váhání právo, jehož porušení UEFA a FIFA před ním tvrdily, nestanovil správně jeho povahu, nemění to nic na správnosti toho, že odmítl jejich nároky na základě judikatury týkající se omezení, která mohou být stanovena pro užívání vlastnického práva, stejně jako práva svobodně vykonávat hospodářskou činnost podle unijního práva³⁵.

43. Vzhledem ke zvážení zájmů vyplývajících ze směrnice 89/552 v platném znění se mi zdá, že unijní zákonodárce má důvod stanovit meze nebo omezení vlastnického práva uplatněného ze strany UEFA a FIFA, a to buď na základě základních práv jiných osob, jako je právo na informace, nebo z titulu obecného zájmu. Navíc poznamenávám, že právo uznané v projednávané věci je poněkud vzdáleno od základního konceptu vlastnického práva spadajícího pod ochranu vůči legislativním zásahům. Podle

27 — Viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Broniowski v. Polsko, žaloba č. 31443/96, body 143 a 144.

28 — Viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Pištorová v. Česká republika, žaloba č. 73578/01, bod 38.

29 — Viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Draon v. France, žaloba č. 1513/03, bod 65.

30 — Rozsudek Soudního dvora ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, Sb. rozh. s. I-9083, body 98 a 99).

31 — Viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Iatridis, žaloba č. 31107/96, bod 54.

32 — Jedná se o případ srovnatelný s případem, který je zvykem nazývat právem na „goodwill“, a které je uznáno za „majetek“ ve smyslu protokolu č. 1. Viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek van Marle a další, žaloba č. 8543/79, body 39 až 41.

33 — Viz výše uvedený rozsudek Football Association Premier League a další (bod 103).

34 — Viz obdobně Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Beyeler, žaloba č. 33202/96, bod 98 a násl.

35 — Viz body 179 a 180 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise; body 139 a 140 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-385/07) a body 142 až 144 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08).

judikatury Soudního dvora, i když jsou práva duševního vlastnictví uznána, nemají jejich nositelé záruku umožňující jim požadovat nejvyšší možnou odměnu³⁶. Navíc, jelikož právo, jehož se UEFA a FIFA domáhají, není definováno ve vnitrostátním ani unijním právu, závisí jeho působnost bytostně na ustanoveních vymezujících jeho meze, jako je článek 3a směrnice 89/552 v platném znění.

44. V důsledku toho posouzení unijního zákonodárce provedené v rámci směrnice 89/552 v platném znění, podle kterého výhradnost práva pořadatele sportovní události může být omezena, podle mého názoru nepředstavuje zásah do pokojného užívání majetku nebo protiprávní kontrolu jeho užívání ve smyslu protokolu č. 1³⁷.

45. Důvody vznesené v rámci projednávaných kasačních opravných prostředků je tedy třeba přezkoumat ve světle těchto úvah.

IV – Kasační opravný prostředek ve věci C-201/11 P

A – K prvnímu důvodu ve věci C-201/11 P

46. V první části svého prvního důvodu UEFA Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení při použití podmínek stanovených v čl. 3a odst. 1 a 2 směrnice 89/552 v platném znění. UEFA uvádí zvláště bod 94 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise a tvrdí, že Tribunál chybně rozhodl, že účelem ani důsledkem podmínky jasného a transparentního postupu není přinutit vnitrostátní orgán k uvedení důvodů, ze kterých se neřídil stanovisky nebo vyjádřeními, které mu byly předloženy v rámci konzultací.

47. Rovnou je třeba poznamenat, že uvedený bod 94 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise spadá do úvah uvedených Tribunálem v předcházejících bodech, ve kterých se snažil charakterizovat postupy prováděné na vnitrostátní úrovni za účelem vytvoření vnitrostátního seznamu. Správně tak v bodech 90 a 91 uvedeného rozsudku připomenul, že takové postupy musejí být založeny na objektivních kritériích předem známých dotýčným osobám, aby tak bylo zabráněno svévolnému výkonu posuzovací pravomoci členskými státy³⁸. Mimoto připomenul, že požadavek jasnosti a transparentnosti zahrnuje určení příslušného orgánu a podmínek, ve kterých osoby mohou formulovat svá vyjádření.

48. Vzhledem k výkladu článku 3a směrnice 89/552 v platném znění týkajícího se rozsahu pravomoci Komise, který jsem uvedl v bodech 14 až 25 tohoto stanoviska, musejí být úvahy Tribunálu prohlášeny za platné.

49. Navíc je třeba konstatovat, že UEFA bez předložení přesné a podrobné dokumentace k pochybení, jímž jsou údajně stíženy úvahy Tribunálu, a tím, že se omezuje na uvedení izolovaného bodu výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise, v podstatě opakuje výtky, které již vznesla před Tribunálem proti rozhodnutí 2007/730 tím, že uvádí, že britský ministr kultury, sdělovacích prostředků a sportu zamítl konvergentní stanoviska různých poradních skupin v rámci postupu, který provedl. UEFA mimoto uvádí, jak podle jejího názoru měl Tribunál rozhodnout v případě vnitrostátního seznamu Spojeného království.

36 — Viz výše uvedený rozsudek Football Association Premier League a další (bod 108).

37 — V takovém případě, jelikož právo jako takové zůstává v rukou sportovních organizací, které stále mohou přidělovat licence nebo tak nečinit, problematika „odnětí“ vlastnictví nevzniká.

38 — Rozsudek ze dne 13. prosince 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a další (C-250/06, Sb. rozh. s. I-11135, bod 46).

50. Kasační opravný prostředek musí přesně vymezovat kritizované části rozsudku Tribunálu, jehož zrušení je navrhováno, jakož i právní argumenty, které tento návrh konkrétně podporují. Tento požadavek nesplňuje důvod kasačního opravného prostředku, který se omezuje na zopakování argumentů, které již byly předloženy Tribunálu, aniž vůbec uvádí argumentaci, která by specificky určila nesprávné právní posouzení, jímž má být stiženo napadené rozhodnutí. Takový kasační opravný prostředek totiž ve skutečnosti představuje návrh směřující pouze k opětovnému přezkoumání důvodu předloženého před Tribunálem, což nespadá do pravomoci Soudního dvora³⁹. První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být v důsledku toho prohlášena za nepřipustnou.

51. V druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, která obsahuje dvě různé výhrady, UEFA tvrdí, že Tribunál nesprávně potvrdil označení soutěže EURO za událost zásadního společenského významu.

52. Zprvce Tribunál údajně rozhodl, že pouhé uvedení soutěže EURO v osmnáctém bodě odůvodnění směrnice 97/36 má za následek, že Komise nemusela na členských státech požadovat, aby zvláště odůvodnily svá rozhodnutí zapsat soutěž ve svém celku na vnitrostátní seznam. Zadruhé Tribunál údajně nahradil analýzu Komise vlastní analýzou ve dvou bodech týkajících se označení soutěže EURO ve svém celku za událost zásadního společenského významu, totiž na jedné straně označení soutěže EURO za jedinou událost a na druhé straně použití faktorů, které Komise nevzala v úvahu.

53. Nejprve je k výhradě týkající se výkladu osmnáctého bodu odůvodnění směrnice 97/36 třeba poznamenat, že argumentace UEFA spočívá na nesprávném výkladu výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise.

54. Poznamenávám, že Tribunál několikrát odkazuje na osmnáctý bod odůvodnění směrnici 97/36 a připomíná výklad uvedeného bodu odůvodnění, který učinil v bodech 44 až 53 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise. Jak totiž Tribunál správně rozhodl, zmínka EURO jako příklad mezi událostmi zásadního společenského významu s sebou automaticky nemůže přinášet slučitelnost takového zápisu na vnitrostátní seznam s unijním právem. Tím spíše zmínka soutěže EURO v osmnáctém bodě odůvodnění neznamená, že celé EURO může *za všech okolností* být zapsáno na vnitrostátní seznam, bez ohledu na zájem, který tato soutěž vzbuzuje v dotyčném členském státě. Naproti tomu osmnáctý bod odůvodnění podle Tribunálu znamená, že pokud členský stát zapíše označení EURO na vnitrostátní seznam, nemá povinnost ve svém sdělení Komisi uvést zvláštní odůvodnění týkající se jeho povahy „*jakožto události* zásadního společenského významu“.

55. Tribunál tedy správně rozlišil mezi na jedné straně nezbytností, aby zapsání soutěže EURO dodrželo *případ od případu* podmínky směrnice 97/36, jak jsou obsaženy zejména v jejím bodě 21 odůvodnění, a na druhé straně právní kvalifikaci soutěže EURO *jakožto události* zásadního společenského významu ze strany zákonodárce samotného. V bodě 120 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise, kritizovaném UEFA v rámci tohoto důvodu, z toho Tribunál právem vyvodil, že při neexistenci zvláštního odůvodnění členského státu odůvodňujícího jejich povahu *jakožto události* zásadního společenského významu nemůže být zapsání zápasů EURO na vnitrostátní seznam Komisi považováno za neslučitelné s unijním právem. Z toho plyne, že první výhrada druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

56. Zadruhé, u tvrzeného nahrazení důvodů UEFA kritizuje potvrzení jednotnosti soutěže EURO Tribunálem v bodě 103 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise, jelikož se Tribunál za tímto účelem opírá o zcela nové skutkové okolnosti, které nebyly obsaženy v rozhodnutí 2007/730 a které uvedl v bodech 126 až 135 uvedeného rozsudku.

39 — Rozsudek ze dne 9. června 2011, Evropaíki Dynamiki v. ECB (C-401/09 P, Sb. rozh. s. I-4911, body 55 a 61).

57. V rámci odpovědi na první žalobní důvod vznesený v prvním stupni Tribunál v bodě 103 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise rozhodl, že EURO je soutěží, která může být důvodně považována za jedinou událost – spíše než kompilaci jednotlivých událostí rozdělených na zápasy různých úrovní zájmu. Dále se Tribunál v bodech 126 až 135 uvedeného rozsudku v odpovědi na třetí žalobní důvod vznesený v prvním stupni, a aby odmítl argument, podle něhož se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když nezpochybnila globální povahu soutěže EURO, opřel o výsledky průzkumů, jejichž provedení UEFA zadala.

58. V tomto ohledu připomínám, že z článku 256 SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora vyplývá, že jedině Tribunál je příslušný zjistit na jedné straně skutkový stav, kromě případu, kdy věcná nesprávnost jeho zjištění vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a na druhé straně tento skutkový stav posoudit. Pokud Tribunál zjistil nebo posoudil skutkový stav, je Soudní dvůr podle článku 256 SFEU příslušný k přezkumu právní kvalifikace těchto skutkových zjištění a právních důsledků, které z nich Tribunál vyvodil⁴⁰.

59. Soudní dvůr rovněž upřesnil, že posouzení skutkového stavu, s výhradou případu zkreslování důkazů předložených Tribunálu, nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora⁴¹.

60. V projednávané věci je však třeba konstatovat, že UEFA svou argumentací týkající se na jedné straně neexistence jedinství soutěže EURO a na druhé straně analýzy zájmu, který vzbuzují některé druhy zápasů ve Spojeném království, žádá Soudní dvůr, aby ověřil skutková posouzení uskutečněná Tribunálem.

61. V tomto ohledu poznamenávám, jak správně rozhodl Tribunál v bodě 103 svého rozsudku, že se směrnice 89/552 v platném znění nevyslovuje k otázce jedinství soutěže EURO. Přezkum povahy sportovní události založený na různých druzích akcí vychází ze skutkových okolností. Jelikož UEFA neprokázala žádné zkreslení skutkových okolností zkoumaných Tribunálem, je třeba považovat druhou část prvního důvodu za zjevně nepřipustnou.

62. Za těchto podmínek nelze první důvod uplatněný UEFA na podporu jejího kasačního opravného prostředku přijmout, a tudíž musí být zamítnut v plném rozsahu.

B – K druhému důvodu ve věci C-201/11 P

63. Ve svém druhém důvodu, rozděleném do dvou částí, UEFA Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení při uplatnění ustanovení týkajících se hospodářské soutěže.

64. V první části UEFA tvrdí, že Tribunál údajně porušil čl. 106 odst. 1 SFEU. Nejprve se Tribunál údajně dopustil pochybení tím, že v tichosti přešel předchozí otázku, zda se toto ustanovení v projednávané věci uplatní. Dále Tribunál údajně chybně došel k závěru, že se opatření přijatá Spojeným královstvím nerovnájí přiznání zvláštních práv subjektům televizního vysílání využívajícím volně přístupné kanály. Tribunál údajně přiznal přílišnou důležitost skutečnosti, že legislativa Spojeného království teoreticky zakazuje výhradní vysílací práva pro každý subjekt televizního vysílání, který provozuje ať již volně přístupný nebo placený kanál. Konečně analýza Tribunálu údajně vykazuje chybný výklad pojmu „zvláštní práva“ ve smyslu čl. 106 odst. 1 SFEU, který obsahuje dva prvky – totiž, že právo musí být poskytnuto aktem členského státu a že podnik, kterému je toto právo přiznáno, je tímto zvýhodněn oproti svým konkurentům.

40 — Viz rozsudek ze dne 19. července 2012, Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise (C-628/10 P a C-14/11 P, bod 84 a citovaná judikatura).

41 — Výše uvedený rozsudek Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise (bod 85 a citovaná judikatura).

65. V tomto ohledu je zaprvé třeba konstatovat, že Tribunál problematiku týkající se článku 106 SFEU analyzoval v rámci zkoumání čtvrtého žalobního důvodu vzneseného v prvním stupni, v odpovědi na výhradu týkající se zvláštních práv údajně přiznaných BBC a ITV. Poté, co Tribunál v bodech 166 až 168 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise správně připomenul judikaturu použitelnou v oblasti zvláštních a výlučných práv⁴², se snažil prokázat, že dotčené právní předpisy Spojeného království nevykazují charakteristiky, které by mohly zakládat použitelnost článku 106 SFEU. Tribunál zvláště v bodě 170 téhož rozsudku rozhodl, že „právní předpisy Spojeného království zakazují možnost výhradních práv pro všechny subjekty televizního vysílání nejen ve fázi vysílání, ale rovněž ve fázi uzavírání smluv o vysílacích právech, takže žádný subjekt televizního vysílání spadající do pravomoci tohoto členského státu nemůže platně uzavřít smlouvu o výhradních vysílacích právech na událost uvedenou v seznamu“. Poté Tribunál v bodě 171 uvedeného rozsudku došel k závěru, že „okolnost, že pouze některé subjekty televizního vysílání [...], např. BBC a ITV, nakonec budou [...] EURO ve Spojeném království vysílat, jelikož se jejich konkurenti zajímají pouze o výhradní vysílací práva, [...] nepředstavuje poskytnutí zvláštních nebo výlučných práv“.

66. V důsledku toho je v případě výhrady neexistence analýzy použitelnosti článku 106 SFEU třeba zamítnout tvrzení UEFA jako neúčinná.

67. Zadruhé je třeba připomenout, že pravomoc Soudního dvora rozhodujícího o kasačním opravném prostředku podaného proti rozhodnutí vydanému Tribunálem je omezeno na právní otázky. V demonstrativním výčtu důvodů, které lze v tomto rámci uplatnit, je v čl. 58 prvním pododstavci statutu Soudního dvora upřesněno, že kasační opravný prostředek je přípustný pro porušení právních předpisů Unie Tribunálem⁴³.

68. Pravidlo, jehož porušení uvádí UEFA, v projednávané věci zajisté spadá do unijního práva. Tvrzení porušení je však založeno na údajném pochybení při výkladu pravidla vnitrostátního práva Tribunálem.

69. Jak již bylo rozhodnuto, zkoumá-li Soudní dvůr v rámci řízení o kasačním opravném prostředku zjištění učiněná Tribunálem ohledně vnitrostátních právních předpisů, je příslušný přezkoumat nejprve případné zkreslení znění dotčených vnitrostátních právních předpisů, dále zda Tribunál neučinil zjištění, která by byla zjevně v rozporu s obsahem těchto předpisů, a konečně, zda Tribunál v rámci zkoumání veškerých aspektů některému z nich – při zjišťování obsahu vnitrostátních právních předpisů – nepřisoudil takový význam, který mu s ohledem na ostatní aspekty nepřísluší, pakliže to zjevně vyplývá z písemností ve spise⁴⁴. Protože žádné z těchto tvrzení nemůže být v projednávané věci přijato, je třeba tuto výhradu zamítnout jako neopodstatněnou.

70. Zatřetí, k chybnému výkladu pojmu „zvláštní práva“ ve smyslu článku 106 SFEU, stačí konstatovat, že argumenty týkající se domnělého poskytnutí výhod BBC a ITV nebyly vzneseny před Tribunálem a směřují ke změně předmětu sporu, který mu byl předložen. Jelikož proto návrh UEFA představuje nový důvod, musí být v rámci kasačního opravného prostředku považován za nepřipustný⁴⁵.

71. Mimoto poznamenávám, že pro přezkum legality vnitrostátních právních předpisů ve vztahu k unijnímu právu UEFA měla podat žalobu k vnitrostátnímu soudu, který by se tak mohl na Soudní dvůr obrátit s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce.

42 — Viz judikatura uvedená v bodech 166 až 168 uvedeného rozsudku.

43 — Rozsudek ze dne 5. července 2011, Edwin v. OHIM (C-263/09 P, Sb. rozh. s. I-5853).

44 — Viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Edwin v. OHIM.

45 — Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 19. července 2012, Kaimer a další v. Komise (C-264/11 P, bod 65 a citovaná judikatura).

72. V druhé části druhého důvodu UEFA Tribunálu vytýká, že porušil jiná ustanovení Smlouvy o FEU. Své úvahy zakládá na předpokladu, podle kterého je čl. 106 odst. 1 SFEU v projednávané věci použitelný. Tribunál se tak údajně dopustil druhého nesprávného právního výkladu, když nezkoumal otázku, zda opatření Spojeného království měla za následek uvedení BBC a ITV do postavení, kterého by nemohly dosáhnout samy bez porušení práva hospodářské soutěže, nebo do postavení, které jim umožnilo snadněji se dopustit porušení práva hospodářské soutěže.

73. Vzhledem k odpovědi na první část tohoto důvodu, kterou navrhuji závěr, že Tribunál neporušil článek 106 SFEU, je zkoumání druhé části tohoto důvodu nadbytečné.

74. Za těchto podmínek navrhuji, aby Soudní dvůr celý druhý důvod kasačního opravného prostředku zčásti zamítl jako neúčinný a neopodstatněný a zčásti jako nepřipustný.

C – K třetímu důvodu ve věci C-201/11 P

75. Ve svém třetím důvodu UEFA Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení při použití ustanovení Smlouvy týkajících se volného pohybu služeb a zásady proporcionality. UEFA se zaprvé domnívá, že Tribunál zkreslil její žalobní důvod, který nebyl nijak omezen na argument, podle kterého některé zápasy soutěže EURO, vzaty samostatně, nebyly událostmi zásadního významu.

76. Druhé pochybení, kterým je údajně stížena analýza Tribunálu, je to, že předpokládal, že z pouhého důvodu, že EURO může být považováno za jednu a tutéž událost – což UEFA vyvrací – a že ve svém celku je událostí zásadního společenského významu, nemohlo být cíle spočívajícího v zajištění širokého přístupu veřejnosti k televiznímu vysílání této události náležitě dosaženo méně závažným omezením, jako je seznam obsahující pouze některé vybrané zápasy soutěže EURO.

77. Každopádně i za předpokladu, že by EURO mohlo být považováno za jedinou událost zásadního společenského významu pro Spojené království, měla Komise údajně povinnost provést důkladný přezkum slučitelnosti oznámených opatření s ustanoveními Smlouvy týkajícími se volného pohybu služeb a hospodářské soutěže.

78. Z důvodů uvedených v bodech 14 až 25 tohoto stanoviska, týkajících se výkladu článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, rovnou navrhuji, aby Soudní dvůr shledal, že Tribunál právem rozhodl, že se Komise správně zhostila své povinnosti kontroly, pokud jde o rozhodnutí č. 2007/730. Navíc Tribunál správně použil judikaturu týkající se jak odůvodnění omezení volného pohybu služeb, tak i zásady proporcionality, a to na základě svrchovaného posouzení skutkových a právních okolností, aniž se dopustil pochybení vytýkaných v neopodstatněných výhradách uvedených v důvodech vznesených proti jeho rozsudku.

79. K první výhradě UEFA je ostatně třeba konstatovat, že ačkoli UEFA vytýká zkreslení důvodu, shrnuje svá tvrzení vznesená v prvním stupni a předkládá vyjádření k řešení, které podle ní měl Tribunál přijmout, pokud jde o diskriminační a nepřiměřenou povahu opatření Spojeného království. Je pravda, že UEFA kritizuje bod 150 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise, který velmi obecně reprodukuje argumenty UEFA. Jelikož však přesně neproказuje, jakou argumentací bylo zkreslení Tribunálem způsobeno, je toto pouhé tvrzení příliš obecné a nepřesné k tomu, aby mohlo být předmětem právního posouzení⁴⁶. V důsledku toho musejí být tyto argumenty odmítnuty jako nepřipustné, jelikož nejsou dostatečně konkrétní.

46 — Viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 8. července 1999, Hercules Chemicals v. Komise (C-51/92 P, Recueil, s. I-4235, bod 113).

80. K druhé výhradě tohoto důvodu UEFA poznamenávám, že argumentace UEFA spočívá na chybném výkladu výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise. V bodě 152 uvedeného rozsudku, který obsahuje závěr vedoucí k zamítnutí pátého žalobního důvodu předloženého v prvním stupni, Tribunál potvrdil, že EURO může být platně považováno za jedinou událost zásadního společenského významu pro Spojené království. Nic ze znění rozsudku však neumožňuje konstatovat předpoklad tvrzený UEFA, podle kterého Tribunál chybně rozhodl o způsobu dosažení cíle směrnice 89/552 v platném znění, který spočívá v zajištění širokého přístupu veřejnosti k televiznímu vysílání uvedených událostí. Kritiku UEFA navíc v případě rozsahu kontroly příslušející Komisi podle článku 3a směrnice 89/552 v platném znění musí být z důvodů uvedených v bodech 14 až 25 tohoto stanoviska v tomto ohledu považována za neopodstatněnou.

81. V rámci třetí výhrady tohoto důvodu UEFA tvrdí, že Komise měla povinnost provést důkladný přezkum slučitelnosti oznámených opatření s ustanoveními Smlouvy týkajícími se volného pohybu služeb a hospodářské soutěže. Vzhledem k výše uvedenému výkladu článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, který Soudnímu dvoru navrhuji přijmout, je třeba zamítnout tvrzení UEFA jako neopodstatněná.

82. Proto je třetí důvod ve svém celku třeba částečně odmítnout jako nepřipustný a částečně zamítnout jako neopodstatněný.

D – K čtvrtému důvodu ve věci C-201/11 P

83. Ve svém čtvrtém důvodu se UEFA domnívá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když se na jedné straně domníval, že pouhá skutečnost, že EURO může být považováno za jednu a tutéž událost zásadního významu, stačí k tomu, aby porušení vlastnických práv UEFA u každého jednotlivého zápasu EURO, bylo nutně přiměřené. Tato dedukce je podle UEFA chybná. Ve skutečnosti mělo Spojené království k tomu, aby reagovalo přiměřeně, omezit vnitrostátní seznam na nejdůležitější zápasy soutěže EURO. Na druhé straně se Tribunál údajně dopustil zásadnějšího pochybení tím, že neposoudil šíři omezení způsobených vlastnickým právům UEFA, což mu údajně zabránilo provést přiměřenou analýzu otázky, zda znevýhodnění způsobená dotčeným opatřením byla nepřiměřená ve vztahu ke sledovaným cílům. Šíře těchto omezení údajně byla značná, jelikož praktickým účinkem opatření Spojeného království bylo to, že jediným způsobem, jak UEFA mohla obdržet malou protihodnotu za hodnotu svých vysílacích práv ve Spojeném království, je přistoupit k dražbě, jíž by se zúčastnil pouze jediný potenciální kupující, konsorcium BBC/ITV, což by značně omezilo protihodnotu za hodnotu uvedených práv.

84. Vzhledem k úvahám, obsaženým zčásti v bodech 28 až 32, o zásadě proporcionality, a zčásti v bodech 33 až 44 tohoto stanoviska, o vlastnickém právu, navrhuji zamítnout čtvrtý důvod UEFA jako neopodstatněný.

E – K pátému důvodu ve věci C-201/11 P

85. Pátý důvod UEFA vychází z nedostatečného odůvodnění. UEFA totiž tvrdí, že odůvodnění rozhodnutí 2007/730, považované Tribunálem za dostačující, bylo mimořádně omezené v porovnání s odůvodněním požadovaným Komisí pro rozhodnutí podobné povahy. Tribunál se tak údajně dopustil nesprávného právního posouzení tím, že Komisi nevyzval k dodržení úrovně odůvodnění požadované vzhledem ke každému ze čtyř meritorních důvodů vznesených v kasačním opravném prostředku. Z tohoto důvodu UEFA upřesňuje, jaká jsou pochybení postihující platnost odůvodnění uvedeného Komisí.

86. Podle UEFA musí být uvedené rozhodnutí zrušeno především z toho důvodu, že neobsahuje dostatečné odůvodnění týkající se označení soutěže EURO za událost zásadního společenského významu. Dále Tribunál údajně v případě odůvodnění rozhodnutí č. 2007/730 týkajícího se hospodářské soutěže nemohl mít v bodě 71 svého rozsudku za to, že stačí, že rozhodnutí 2007/730 tvrdí, bez uvedení důvodů, že opatření Spojeného království „umožňují skutečnou a potenciální hospodářskou soutěž při získávání vysílacích práv na dotčené události“.

87. UEFA mimoto k odůvodnění týkajícímu se volného pohybu služeb s odkazem na bod 70 výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise uvádí, že Tribunál svěřil úkol zkoumání proporcionality UEFA, a Komisi přitom tohoto úkolu zcela zprostil. Tribunál navíc údajně nemohl vycházet z tvrzené privilegované situace, kterou má UEFA jakožto majitel práv, k určení toho, zda odůvodnění poskytnuté Komisí bylo dostačující.

88. Rovnou je třeba poznamenat, že kritika vyjádřená ze strany UEFA v rámci tohoto důvodu směřuje zejména proti případným nedostatkům odůvodnění rozhodnutí 2007/730 a mísí se s některými výtkami ohledně výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise. Argumenty uváděné UEFA v rámci této části pátého důvodu, jež se týkají nedostatků rozhodnutí 2007/730, tak představují žádost o přezkum žalobního důvodu předloženého k Tribunálu, což se vymyká pravomoci Soudního dvora. Tyto argumenty tak musejí být považovány za zjevně nepřipustné⁴⁷.

89. Argumenty uvedené UEFA vůči výše uvedenému rozsudku UEFA v. Komise navíc zjevně nemohou zpochybnit analýzu Tribunálu, která je v souladu s judikaturou Soudního dvora týkající se povinnosti odůvodnění.

90. Podle této judikatury musí být totiž odůvodnění vyžadované čl. 296 druhým pododstavcem SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum⁴⁸.

91. Vzhledem k argumentům uvedeným v bodech 14 až 27 tohoto stanoviska, pokud jde o omezenou povahu kontroly, kterou Komise vykonává u rozhodnutí členských států vytvářejících vnitrostátní seznamy, Tribunál v tomto ohledu nemůže nahradit Komisi. V důsledku toho musí zůstat omezen i stupeň jeho přezkumu.

92. K odůvodnění výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise týkajícího se hospodářské soutěže, v bodech 71 až 73 uvedeného rozsudku Tribunál jasně uvedl důvody, ze kterých odůvodnění rozhodnutí 2007/730, které ostatně – a na rozdíl od tvrzení UEFA – obsahuje odkaz na slučitelnost s ohledem na právo hospodářské soutěže, bylo dostačující a mohlo umožnit na jedné straně UEFA seznámit se s úvahami Komise a na druhé straně Tribunálu provést jeho přezkum v tomto ohledu⁴⁹.

93. K odůvodnění výše uvedeného rozsudku UEFA v. Komise ohledně volného pohybu služeb je třeba konstatovat, že Tribunál v bodě 70 uvedeného rozsudku skutečně rozhodl, že v případě odůvodnění rozhodnutí č. 2007/730, UEFA mohla „zhodnotit, zda existují skutečnosti, které mohou [...] prokázat, že zapsání všech zápasů této soutěže na seznam [...] je případně nepřiměřené [...]“. V tomto ohledu stačí konstatovat, že tato pasáž musí být čtena ve světle bodu 62 téhož rozsudku, ve kterém Tribunál

47 — Rozsudek ze dne 12. září 2006, Reynolds Tobacco a další v. Komise (C-131/03 P, Sb. rozh. s. I-7795, bod 50 a citovaná judikatura).

48 — Rozsudek Soudního dvora ze dne 20. ledna 2011, General Química a další v. Komise (C-90/09 P, Sb. rozh. s. I-1, bod 59 a citovaná judikatura).

49 — Rovněž poznamenávám, že odkaz učiněný UEFA v bodě 71 uvedeného rozsudku je nesprávný, jelikož v něm Tribunál uvádí pouze dvacátý bod odůvodnění rozhodnutí 2007/730, aniž odůvodňuje slučitelnost dotčených opatření s právem hospodářské soutěže.

správně uvedl judikaturu Soudního dvora týkající se rozsahu povinnosti odůvodnění, judikaturu mající za cíl umožnit zúčastněným osobám, aby se mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí aktu. Tvrzení, podle kterého Tribunál UEFA uložil povinnost zkoumat přiměřenost, je chybné a musí být odmítnuto.

94. Konečně k nedostatečnému odůvodnění u zásahu do vlastnického práva poznamenávám, že Tribunál nejenže připustil, podle mého názoru příliš snadno, že toto právo UEFA je dotčeno rozhodnutím 2007/730, nýbrž rovněž analyzoval slučitelnost takového opatření vzhledem k zásadám unijního práva tím, že odpověděl na šestý žalobní důvod vznesený v prvním stupni. S ohledem na odpověď, kterou navrhuji dát na čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku UEFA, je zkoumání tohoto důvodu nadbytečné.

95. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy nemůže být pátý důvod přijat.

V – Kasační opravné prostředky ve věcech C-204/11 P a C-205/11 P

96. Na podporu svého kasačního opravného prostředku ve věci C-204/11 P, FIFA uvádí tři důvody. Na podporu svého kasačního opravného prostředku ve věci C-205/11 P, FIFA uvádí čtyři důvody. Poznamenávám, že argumenty vyjádřené FIFA v těchto dvou kasačních opravných prostředcích splývají a že uvedené výtky jsou z velké části velmi podobné. Navzdory potížím, které představuje společná analýza výhrad uvedených proti dvěma různým rozsudkům Tribunálu, budu simultánně zkoumat tvrzení vznesená ve věcech C-204/11 P a C-205/11 P.

A – K prvnímu důvodu ve věci C-204/11 P a k prvnímu důvodu ve věci C-205/11 P

97. Zaprvé, k výše uvedenému rozsudku FIFA v. Komise (T-385/07), vztahujícímu se k rozhodnutí 2007/479 o opatřeních přijatých Belgickým královstvím, a zadruhé k výše uvedenému rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08), vztahujícímu se k rozhodnutí 2007/730 o opatřeních přijatých Spojeným královstvím, FIFA uvádí, že odůvodnění uvedených rozsudků je rozporuplné, nesoudržné a nedostatečné v případě otázky, zda mistrovství světa ve fotbale musí být považováno za jedinou událost zásadního společenského významu. Různými zjištěními údajně Tribunál nejprve poskytl nesoudržné úvahy o skutečné povaze mistrovství světa ve fotbale, podle svého názoru. Mimoto se údajně zdá, že Tribunál zaujal nesoudržné a neslučitelné postoje na jedné straně tvrzením o jedinství mistrovství světa ve fotbale jakožto události a na druhé straně tvrzením, že zvláštní skutečnosti mohou prokázat, že tomu tak není.

98. Navíc podle FIFA Tribunál tím, že rozhodl, že oznamující členský stát nemusel poskytnout zvláštní důvody pro zahrnutí mistrovství světa ve fotbale v jeho celku na seznam událostí, údajně zabránil Komisi v provedení intenzivního ověření a důkladného zkoumání slučitelnosti oznámených opatření s unijním právem, jak to vyžadoval rozsudek Tribunálu Infront WM v. Komise⁵⁰.

99. Odůvodnění Tribunálu ve výše uvedených rozsudcích FIFA v. Komise (T-385/07 a T-68/08) se ostatně údajně rovná protiprávnímu obrácení důkazního břemene. Konečně Tribunál údajně tím, že uvedl důvody, které nejsou uvedeny v rozhodnutích 2007/479 a 2007/730, překročil meze soudního přezkumu.

100. Rovnou je třeba uvést, že FIFA těmito důvody směšuje na jedné straně problematiku týkající se rozsahu kontroly vnitrostátních seznamů Komisi podle článku 3a směrnice 89/552 v platném znění a rozsahu příslušného soudního přezkumu, a na druhé straně problematiku týkající se kvalifikace jedinství mistrovství světa jakožto události zásadního společenského významu pro členský stát.

⁵⁰ — Rozsudek Tribunálu ze dne 15. prosince 2005 (T-33/01, Sb. rozh. s. II-5897).

101. K prvnímu aspektu uvádím, že z důvodů týkajících se rozsahu pravomoci Komise na základě článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, uvedených v bodech 14 až 25 tohoto stanoviska, je třeba považovat výtky FIFA za neopodstatněné.

102. K druhému aspektu je třeba konstatovat, že FIFA svou argumentací týkající se nejednosti mistrovství světa ve fotbale a zájmu, který vzbuzují zápasy této soutěže, Soudnímu dvoru navrhuje, aby ověřil skutková posouzení uskutečněná Tribunálem. Posouzení skutkového stavu, s výhradou případu zkreslování důkazů předložených Tribunálu, však nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora⁵¹. Tyto argumenty tak musejí být označeny za nepřípustné.

103. Každopádně je třeba za neúčinnou považovat výhradu vycházející z údajného rozporu odůvodnění, ilustrovaného různými citacemi vyňatými z výše uvedených rozsudků FIFA v. Komise (T-385/07 a T-68/08), a oddělenými od jejich kontextu, protože uvedené rozsudky právně dostačujícím způsobem uvádějí důvody, které Tribunál vedly k závěru, že Komise správně splnila svou povinnost kontroly na základě článku 3a směrnice 89/552 v platném znění.

104. Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba první důvod ve věci C-204/11 P a první důvod ve věci C-205/11 P zamítnout jako částečně neopodstatněný a částečně nepřípustný.

B – K druhému důvodu ve věci C-204/11 P a třetímu důvodu ve věci C-205/11 P

105. V druhém důvodu ve věci C-204/11 P a třetím důvodu ve věci C-205/11 P FIFA Tribunálu vytýká, že nesprávně rozhodl, že mu Komise předložila dostatečné důkazy a poskytla přiměřené důvody k odůvodnění svých zjištění, podle kterých mistrovství světa ve fotbale ve svém celku bylo správně považováno za událost zásadního společenského významu. V tomto ohledu Tribunál zaprvé údajně nezkoumal argument FIFA týkající se druhu a data údajů, které Komise měla vzít v úvahu při vydání rozhodnutí 2007/479 a 2007/730. Zadruhé se Tribunál údajně opíral o důvody, které nejsou obsaženy v uvedených rozhodnutích. Zatřetí FIFA uvádí, že Tribunál se dopustil nesprávného právního posouzení tím, když odmítl přiznat jakoukoli důležitost praxi jiných členských států, které „běžné“ zápasy mistrovství světa ve fotbale do svých vnitrostátních seznamů nezapsaly.

106. Začtvrté se Tribunál údajně dopustil pochybení při výkladu kritérií, na jejichž základě byl konstatován zásadní společenský význam mistrovství světa ve fotbale.

107. Tribunál především podle FIFA údajně nesprávně schválil konstatování Komise, podle kterého mistrovství světa ve fotbale jako celek splňuje kritérium týkající se jeho „zvláštního ohlasu“ v Belgii a ve Spojeném království, a nesprávně se domníval, že Komise dostatečně a správně odůvodnila toto konstatování. Mimoto Tribunál k druhému kritériu uvedenému v šestnáctém bodě odůvodnění rozhodnutí č. 2007/479 a v osmnáctém bodě odůvodnění rozhodnutí č. 2007/730 údajně uvedl odůvodnění, které Komise nepodala, aby podpořil její stanovisko, že se mistrovství světa ve fotbale jako celek vždy vysílalo na neplacených televizních kanálech. Konečně se Tribunál údajně dopustil pochybení tím, že schválil konstatování Komise, podle kterého požadavek kritéria týkajícího se velkého počtu televizních diváků, které přitahují „běžné“ zápasy mistrovství světa ve fotbale, byl splněn, a rozhodl tak, že Komise dostatečně odůvodnila své konstatování.

108. Zaprvé, k výhradě údajného nedostatečného odůvodnění je třeba uvést, že FIFA tvrdila neexistenci odkazu týkajícího se povahy údajů, na jejichž základě bylo přijato rozhodnutí 2007/479, v rámci svého šestého žalobního důvodu v prvním stupni ve výše uvedené věci FIFA v. Komise (T-385/07) vycházejícího z nedostatečného odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Je pravda, že Tribunál se ve výše

51 — Výše uvedený rozsudek Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise (bod 85 a citovaná judikatura).

uvedeném rozsudku FIFA v. Komise (T-385/07) konkrétně nevyjádřil k údajům, které Komise měla vzít v úvahu. Nebyl však povinen tak učinit, jelikož právně dostačujícím způsobem vyjádřil své odůvodnění a opřel se o úvahy uvedené v bodech 68 až 74 uvedeného rozsudku, aby poskytl vyčerpávající odpověď na žalobní důvod, který mu byl předložen. Tato první výhrada je tudíž neopodstatněná.

109. O výše uvedeném rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08) FIFA v rámci prvního žalobního důvodu vzneseného v prvním stupni tvrdila, že Komise měla při přijetí rozhodnutí 2007/730 zohlednit všechny okolnosti, jako jsou zvláště údaje o sledovanosti mistrovství světa ve fotbale v letech 1998, 2002 a 2006, jakož i obsah korespondence, kterou si Komise a orgány Spojeného království vyměnily od srpna 2006 do února 2007. V tomto ohledu poznamenávám, že Tribunál, poté, co ve světle správného výkladu článku 3a směrnice 89/552 v platném znění zkoumal otázku odůvodnění rozhodnutí 2007/730 v bodech 67 až 72 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08), odpověděl na tato tvrzení v bodech 74 a 75 uvedeného rozsudku. Na tomto základě správně vyvodil právní důsledky z konstatování, podle kterého je odůvodnění rozhodnutí č. 2007/730 dostatečné, když rozhodl, že Komisi tedy nelze vytýkat, že v něm neuvedla více důkazů, včetně důkazů, které v době vytvoření vnitrostátního seznamu neexistovaly. Tato výhrada tedy musí být považována za neopodstatněnou.

110. K druhé výhradě je třeba poznamenat, že Tribunál poté, co v bodě 71 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-385/07) správně vyložil osmnáctý bod odůvodnění směrnice 97/36 s ohledem na judikaturu týkající se povinnosti odůvodnění, právně dostačujícím způsobem uvedl důvody, ze kterých měla být FIFA schopna přímo identifikovat odůvodnění, na kterém bylo založeno rozhodnutí Komise potvrdit zapsání všech zápasů mistrovství světa ve fotbale na vnitrostátní seznam Belgického království. Tribunál tímto řádně splnil svou povinnost soudního přezkumu a odůvodnění. Stejně tak – vzhledem k výkladu osmnáctého bodu odůvodnění směrnice 97/36 – Tribunál splnil svou povinnost soudního přezkumu a odůvodnění v bodech 69 až 72 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08). Tato výhrada tedy musí být považována za neopodstatněnou.

111. V případě třetí výhrady je třeba na jedné straně konstatovat, že jelikož FIFA v prvním stupni, ve výše uvedené věci FIFA v. Komise (T-385/07), podrobně a v rámci konkrétní výhrady nevznesla problematiku srovnatelnosti praxe členských států za účelem analýzy legality rozhodnutí přijatých podle článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, nemůže platně namítat pochybení, kterého se Tribunál v tomto ohledu údajně dopustil. Na druhé straně uvádím, že v bodě 133 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08) Tribunál plně odpověděl na argument FIFA týkající se toho, že Komise nezohlednila skutečnost, že ostatní členské státy zapsaly do vnitrostátních seznamů především „atraktivní“ zápasy mistrovství světa ve fotbale. Každopádně je vzhledem ke značné míře volné úvahy, která je přiznána členským státům při sestavování vnitrostátních seznamů, třeba odmítnout argumenty vycházející ze srovnatelnosti praxe ostatních členských států. Tato výhrada je tedy neopodstatněná.

112. U čtvrté výhrady, která se týká výkladu kritéria zvláštního ohlasu Tribunálem, problematiky televizního vysílání, jakož i analýzy kritéria týkajícího se velkého počtu televizních diváků, které přitahují „běžné“ zápasy, je třeba konstatovat, že FIFA svým důvodem kasačního opravného prostředku kritizuje část odůvodnění napadených rozsudků, kterou Tribunál podle mého názoru uvedl pouze pro doplnění. Tribunál totiž zamítl žalobní důvod vycházející z porušení čl. 3a odst. 1 směrnice 89/552 v platném znění na základě úvah uvedených v bodech 94 až 100 a 117 až 119 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-385/07) a úvah uvedených v bodech 112 až 118 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08). V důsledku toho musejí být uvedené výhrady FIFA zamítnuty jako neúčinné nebo každopádně jako nepřipustné, jelikož se týkají skutkových okolností zkoumaných Tribunálem, jejichž zkusení FIFA neprokázala.

113. Vzhledem k výše uvedenému je třeba druhý důvod ve věci C-204/11 P a třetí důvod ve věci C-205/11 P zamítnout jako částečně nepřipustné a částečně neopodstatněné a neúčinné.

C – K první a druhé části třetího důvodu ve věci C-204/11 P a první a třetí části čtvrtého důvodu ve věci C 205/11 P

114. V první části třetího důvodu ve věci C-204/11 P a první části čtvrtého důvodu ve věci C-205/11 P FIFA Tribunálu nejprve vytýká, že se dopustil pochybení při zkoumání přiměřenosti omezení volného pohybu služeb a práva usazování, které vyplývají z dotyčných vnitrostátních opatření. FIFA totiž tvrdí, že taková omezení má zkoumat Komise, a nikoli Tribunál.

115. Dále se Tribunál údajně dopustil pochybení tím, že dospěl k závěru, že cíl spočívající v zajištění širokého přístupu veřejnosti k událostem zásadního společenského významu vysílaným v televizi a právo na informace odůvodňují omezení vyplývající z rozhodnutí 2007/479 a 2007/730. Široký přístup veřejnosti údajně neznamená neomezený přístup. Komise mimoto nemohla provést omezené ověření slučitelnosti oznámených opatření s unijním právem. Tribunál údajně měl rozhodnout, že Komise byla povinna provést „intenzivní“ ověření a „důkladný přezkum“, v souladu s požadavkem stanoveným jeho výše uvedeným rozsudkem Infront WM v. Komise.

116. Konečně Tribunál údajně nesprávně konstatoval, že Komise dostatečně odůvodnila svůj závěr týkající se přiměřenosti omezení volného pohybu služeb.

117. V druhé části třetího důvodu ve věci C-204/11 P a v druhé části čtvrtého důvodu ve věci C-205/11 P FIFA tvrdí, že Tribunál měl dospět k závěru, že Komise tím, že nezohlednila omezení vlastnického práva vyplývající z rozhodnutí 2007/479 a 2007/730, porušila čl. 3a odst. 2 směrnice 89/552 v platném znění a Smlouvu. Tribunál se navíc údajně dopustil pochybení, když rozhodl, že omezení vlastnických práv FIFA byla přiměřená za účelem uskutečnění sledovaného cíle.

118. V třetí části čtvrtého důvodu ve věci C-205/11 P FIFA Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávných právních posouzení při analýze pravidel hospodářské soutěže. Na jedné straně se Tribunál údajně dopustil pochybení tím, že se domníval, že Komise nemusela provést důkladnější analýzu, než jakou učinila. Na druhé straně FIFA Tribunálu vytýká, že konstatoval, že opatření oznámená Spojeným královstvím neposkytla BBC a ITV zvláštní práva ve smyslu čl. 106 odst. 1 SFEU. Toto konstatování je údajně založeno na čistě formálních a teoretických úvahách.

119. Zaprvé poznamenávám, že většina tvrzení vznesených v rámci těchto výhrad může být zamítnuta jako neopodstatněná s ohledem na úvahy týkající se výkladu čl. 3a směrnice 89/552 v platném znění, vyjádřené v bodech 14 až 25 tohoto stanoviska.

120. Ve výše uvedených rozsudcích FIFA v. Komise (T-68/08 a T-385/07) totiž Tribunál správně uplatnil článek 3a směrnice 89/552 v platném znění, když rozhodl, že členské státy disponují značnou mírou volné úvahy při vytváření vnitrostátních seznamů, takže stupeň kontroly, kterou má Komise provést podle článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, je omezen. Tribunál právně dostačujícím způsobem z tohoto konstatování vyvodil právní důsledky, a to zejména v bodech 52, 73 až 74 a 114 až 115 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-385/07), a v bodech 48, 71 až 76 a 112 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08).

121. Vzhledem k argumentům uvedeným v bodech 26 a 27 tohoto stanoviska v souvislosti s omezeným přezkumem, který Tribunál vykonává u rozhodnutí Komise podle článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, ostatně Tribunál v tomto ohledu nemůže nahradit Komisi. V důsledku toho musí stupeň jeho přezkumu zůstat omezen.

122. Zadruhé, v případě přezkumu přiměřenosti vnitrostátních seznamů Komisi uznávám, že odůvodnění rozhodnutí 2007/730 a 2007/479 se může na první pohled v tomto ohledu zdát povrchní. Ve světle bodů 28 až 32 tohoto stanoviska, jelikož unijní zákonodárce již zvážil zájmy, které lze zohlednit při uplatnění zásady proporcionality, ve vztahu k odchylkám od základních svobod, je třeba úlohu Komise chápat jako podpůrnou a nezbytně omezenou s ohledem na omezený rozsah kontroly podle článku 3a směrnice 89/552 v platném znění.

123. Obecněji se domnívám, že odůvodnění rozhodnutí vydaných podle článku 3a směrnice 89/552 v platném znění je nezbytné vykládat v jejich celku, aby nedošlo k rozčlenění takových aktů ve vztahu ke každé z událostí, kterou dotčený členský stát považuje za událost zásadního společenského významu. Komise je tedy oprávněna přizpůsobit své posouzení a uplatnit různou míru intenzity odůvodnění v závislosti na dotčených událostech. Například v případě událostí uvedených v osmnáctém bodě odůvodnění směrnice 97/36 může být odůvodnění stručné bez nebezpečí automatického přístupu při dodržení zásady řádné správy. U jiných konkrétních událostí se Komise může snažit předložit více důkazů, a musí přitom dodržet omezení stanovená směrnicí 89/552 v platném znění. Konečně musí být odůvodnění rozhodnutí Komise ve svém celku dostačující k tomu, aby Tribunál byl schopen provést svůj soudní přezkum, který musí rovněž zůstat omezený.

124. Vzhledem k předchozím úvahám Tribunál správně potvrdil platnost na jedné straně rozhodnutí 2007/479 v bodech 117 až 119 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-385/07), a na druhé straně rozhodnutí 2007/730 v bodech 160 až 164 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08).

125. Zatřetí, u porušení vlastnického práva navrhuji vzhledem k úvahám uvedeným v bodech 33 až 44 tohoto stanoviska v souvislosti s vlastnickým právem zamítnout tuto výhradu jako neopodstatněnou.

126. Ke třetí části čtvrtého důvodu ve věci C-205/11 P stačí konstatovat, že vzhledem k míře volné úvahy, kterou Komise disponuje podle článku 3a směrnice 89/552 v platném znění, Tribunál v bodě 173 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08) správně rozhodl, že Komise nemusela provést důkladnější analýzu než tu, kterou učinila. Zadruhé se Tribunál mohl na základě nezávislého posouzení skutkových okolností ve světle směrnice 89/552 v platném znění domnívat, že v projednávané věci nešlo o problematiku přiznání zvláštních práv.

127. Vzhledem k výše uvedenému navrhuji zamítnout první a druhou část třetího důvodu ve věci C-204/11 P a první a druhou část čtvrtého důvodu ve věci C-205/11 P jako neopodstatněné.

D – K druhému důvodu ve věci C-205/11 P

128. V tomto důvodu FIFA tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že potvrdil konstatování Komise, podle kterého zapsání „běžných“ zápasů mistrovství světa ve fotbale do vnitrostátního seznamu Spojeného království bylo provedeno jasným a transparentním postupem. FIFA zvláště tvrdí, že na rozdíl od toho, jak rozhodl Tribunál, skutečnost, že některé orgány nebo některé poradní orgány v rámci svých povinností ministři kultury, sdělovacích prostředků a sportu Spojeného království navrhly zapsat na tento seznam pouze „atraktivní“ zápasy, s sebou nese povinnost Komise vysvětlit, proč se ministr nedopustil pochybení, když zaujal odlišný postoj. Dodává, že Tribunál nesprávně rozhodl, že Komise je oprávněna zohlednit okolnosti, které nastaly po dni vyhotovení oznámeného vnitrostátního seznamu.

129. V tomto ohledu konstatuji, že FIFA vznesla argumentaci týkající se porušení podmínek jasnosti a transparentnosti při postupu vytvoření vnitrostátního seznamu Spojeného království v rámci druhého žalobního důvodu v prvním stupni. V odpověď na tvrzení týkající se údajného nesprávného posouzení ze strany Komise Tribunál poté, co v bodech 84 až 89 výše uvedeného rozsudku FIFA v. Komise (T-68/08) správně vyložil článek 3a směrnice 89/552 v platném znění, oprávněně zamítl

nároky FIFA v bodě 96 uvedeného rozsudku. Uvádím totiž, že článek 3a směrnice 89/552 v platném znění nestanoví žádnou konzultační povinnost, kterou by vnitrostátní orgány, případně Komise, měly dodržovat. Vnitrostátní orgány ani Komise tedy nejsou vázány stanovisky vyjádřenými v průběhu vytváření vnitrostátního seznamu a nemají povinnost jednotlivě odpovídat na připomínky, které jim byly předloženy. Tento důvod je tedy neopodstatněný.

VI – Závěry

130. Na závěr Soudnímu dvoru navrhuji, aby rozhodl následovně:

- „1) Kasační opravný prostředek ve věci C-201/11 P se zamítá. V souladu s článkem 138 jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie ponese UEFA vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí v souvislosti s tímto kasačním opravným prostředkem.
- 2) Kasační opravný prostředek ve věci C-204/11 P se zamítá. V souladu s článkem 138 jednacího řádu Soudního dvora FIFA ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí v souvislosti s tímto kasačním opravným prostředkem.
- 3) Kasační opravný prostředek ve věci C-205/11 P se zamítá. V souladu s článkem 138 jednacího řádu Soudního dvora ponese FIFA vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí v souvislosti s tímto kasačním opravným prostředkem.
- 4) Spojené království Velké Británie a Severního Irska, jakož i Belgické království ponesou vlastní náklady řízení, v souladu s článkem 140 jednacího řádu Soudního dvora.“